

DJURGÅRDAREN

N:o 12. 1919.

Ägare: **DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING.**
 Ansvarig utgivare: **J. C. N. af KLERCKER.**
 Redaktör: **ERIC AHLSTRÖM, Skärsåtra.**
 Riks- och Allm. Telefon: Skärsåtra 41 (samtrafik).

11:te årgången.

EN UTOPI.

MED ANLEDNING AV REDAKTÖRENS FRÅGA: VAD VÄNTAR NI AV D. I. F. 1920

Jag skulle vilja säga, att idrottsföreningarna äro stundens barn, ty det är nuet i tiden deras verksamhet i första hand gäller, något som ej utesluter, att de var för sig kunna stå med ett glansfullt förflutet och arbeta för en ärorik framtid.

Från individens synpunkt sett bör den förening, som lämnar sina medlemmar i de olika åldrarna och av skilda kön de bästa möjligheter till utveckling och tävlan i just den idrottsgren, som personen ifråga vill öva, vara den, man helst sluter sig till. Härav följer, att antalet medlemmar — teoretiskt — står i förhållande till mångfalden av de idrotter, som av resp. föreningar övas. Djurgården hör, som vi alla veta, till dem som på sitt program upptagit ett stort antal idrottsgrenar, och som dessutom har den för en sådan organisation sällsynt stora förmånen att disponera skidbackar och egen idrottsplats. Här skulle kanske nu vara rätta ögonblicket att gå in på den ömtåliga frågan om, hur dessa fördelar utnyttjas, men för att »ej reta den björn, som sover», föredrar jag att låta tankarna ta en annan riktning.

De, som mera ingående sysslat med idrottstävlingar och närmast med sprinterlopp, veta alltför väl, hur svårt det är att starta dylika. Man talar om tjuvstart och förargas över sölkorvar, som, för att begagna ett gammalt gott svenskt uttryck, aldrig spritter iväg. Startövningar visa sig resultatlösa och idrottsmännen ledsnar omsider trots det, att han är en synnerligt god löpare.

Varpå kan då denna oförmåga bero, och huru avhjälpa den?

En gång, då jag som prisdomare åsåg en dylik start, därvid en av de tävlande, som jag visste vara en oförvitlig man, först till starterns oerhörda förargelse tjuvstartade och sedan kom sist, då det bar iväg; när jag såg, hur han, med alla muskler anpassade och hörseln på högspänn, ändå missade, rann den tanken på mig — han kan ej lystra.

Men hur och var lär man sig lystring? frågade jag mig.

Som gymnast! I ledet! kom svaret, jag vågar nästan säga automatiskt.

Var gång jag sedan den dagen sett en start eller en gymnastikuppvisning, har sanningen i denna tankegång allt klarare framträtt.

Omsatt i andra ord skulle jag vilja forma den så: en verkligt harmonisk människa måste icke endast — som idrottsmännen — kunna lystra till sin egen vilja, utan också — som gymnasten — ögonblickligt forma en annan vilja i handling.

Låten nu dessa premisser brytas till focus, blandas och återges genom den tankarnas laterna magica med vars hjälp jag önskar visa, vart jag ville komma.

Det är vår. En av dessa kvällar, som endast ges häruppe i norden.

I rättade led stå väl hundrade idrottsmän ute på planen. Jag hör ledarens

kommandoord och ser, hur rörelse efter rörelse utföres med ordning och kraft. Det är med en känsla av utesägar tacksamhet jag skådar, hur äntligen den Lingska gymnastiken trängt fram dit, där den borde ha övats sedan många år tillbaka. Jag varsnar, hur arbetsböjda ryggar rätas, bröstet vidgas och genomsyras av den ljumma vårluften, och jag vet, vad det skulle betyda för den enskilde, för släktet, om verket kunde föras igenom över hela vårt land, ty sedan antikens dagar ha icke skådats sådana kroppar som de, som den Lingska gymnastiken skapar — en ny ras.

Inledningsvarvet är genomgånet. Ut över idrottsfältet sprida sig skarorna.

I hast äro redskap utställda, ty en mönstergill ordning råder; funktionärerna på sina platser. På ett håll löper man, på ett annat kastas spjut. En diskus gör sin båge genom luften, medan bollspelarna tumla om på planen o. s. v.

Omsider ha de litet var fått nog.

En vissling skär genom luften; idrottsmännen löpa samman på planen, ställa upp, rätta sig, rycka ut och med några avslutningsrörelser ändas denna oförgätliga aftons arbete. —

Se där vad jag väntar mig en majkväll på Traneberg i Djurgårdens 29:de levnadsår.

Vi måste vara de förste!

Eder

G. H. A.

God Jul och gott nytt Djurgårdsår.

En god jul och ett gott nytt Djurgårdsår! Jag tror, att vi gott kunna lägga in en hel del förhoppningar i den önskan, utan att de skola behöva kallas förmätna. Jag tror, att det blir ett gott nytt Djurgårdsår! — Personligen passar jag på tillfället att även önska ett gott nytt år för vårt medlemsblad, och vänder mig till alla att stödja nästa års redaktör med ett gott nytt medarbetareskap, som håller tidningen kvar uppe på det höga plan det av omständigheterna kommit till. — Och så tackar jag alla nedanstående för hjälpen med enkronan!

Red.

Ahlström, Eric med fästmö.
Ahlström, Sven.
Andersson, Erik.
Andersson, Axel.
Andersson, Carl M.
Andersson, Conte.
Andersson, G. A.
Andersson, Karl.
André, Harald.
Arne, K. G.
Arve, Nils.
Arve, Wilhelm.

Berg, G.
Berglund, Gust.
Bergström, Eric.
Bergvall, Harald.
Björe, Einar J:son.
Borgström, William.
Brehmer, N. och W.
Brodin, Sigfrid.
Bussler, Georg med familj.
Bång, John.
Carlson, Bertil.
Ekberg, Ernst med familj.
Ekberg, Gustaf.
Ekenberg, Ernst med fästmö.
Ekstedt, Helge.
Elmblad, Otto.
Elwin, Helge.
Enbom, J.
Ericson, John.
Erikson, Harald.
Eriksson, E. med fästmö.
Fagerberg, E.
Falk, Sven.
Forsberg, A. F.
Fransson, Adolf.
Fredriksson, K. A. med fru.
Frykman, G. med fästmö.

Gillström, Birger.
Grönskog, Robert.
Gustafsson, Erik.
Gustafsson, Karl. Köping, med familj.

Haag, Evert.
Hagberg, Harry.
Hansson, O. B. med fru.
Hedjersson, N. A. med familj.
Hellberg, Carl med familj.
Hemming, Einar.
Hildebrand, Ernst.
Hillerström, E.
Holmgren, Harald.
Hultgren, Gösta.
Hülphers, Axel.
Höglund, Acke.
Höglund, C. R.
Höglund, Herman.
Isaksson, Axel med fästmö.

Jansson, Erik.
Jansson, Folke.
Johannesson, David.
Johansson, Axel.
Johansson, Gotte med fästmö.
Johansson, Herman.
Johansson, Hilda.
Johansson, Karl.
Johnson-klubben.
Jonsson, John.
Jonsson, Olle.
Jonsson, Sven.

Karlsson, Gustaf.
Karlsson, Karl.
Karlsson, S. S.
Karlstrand, Carl med fru.
Kjellstrand, G. H.
af Klercker, J. C. N.

Larsson, Fritz.
Larsson, Robert.
Levin, Göte.
Lindberg, Per.
Lindblad, Seth.
Lindén, David.
Lindgren, Axel.
Lindström, Alex.
Lokrantz, G. och Nanny.
Lundberg, Hilding.
Lundberg, Thure.
Lundblad, F. H.
Lundgren, Henry.
Lundin, Albin.
Lundin, Arvid.
Lundin, Sivert.
Lundquist, C. A.
Lundquist, Sven.
Lundström, W. G.

Magnuson, Halvar.
Malm, Thodde.
Mellin, Paul.

Nilsson, Georg.
Nilsson, Gösta.
Nilsson, Nils.
Nilsson, Ture.
Nordberg, Edv.
Nordström, Olle.
Norlin, C.
Nylund, Bernt.
Nylund, Birger med familj.
Olsson, Einar.
Pagel, Harry.
Persson, Jean.
Persson, Nils.
Petsén, C. O. med familj.
Petsén, V. N. med familj.
Peterson, Thor.
Pettersson, Axel.
Pettersson, Gotte.

Pettersson, Herman och Wilhelm.
Pettersson, Lars.
Pettersson, Oskar.

Rosberg, Ragnar.
Rudén, Fritjof.
Rudolf, J.
Rydström, Sture.

Sand, John.
Sandberg, Justus.
Sandin, Carl.
Sandqvist, David.
Sandqvist, Karl.
Sandström, Albert.
Sandström, Albin.
Sandström, Alfred.
Schlaaf, Karl.
Schörling, Axel med familj.
Skoglund, Fred.
Skoglundh, C. Hj. med fru.
Stéen, Albert.
Strömbäck, Bertil.
Sund, Nils med ?
Sundberg, Edwin.
Sundberg, Ruben.
Sundholm, Karl med fästmö.
Svedberg, Helmer.
Svensson, Axel.
Svensson, Gottfrid och Fritjof.
Svärd, Eric.
Swanberg, C. G.
Söderberg, Jean med familj.
Söderberg, Sten med fästmö.
Söderman, Erik.
Söderqvist, J. E.

Tidström, Josef.
Titus, E.
Torbiörn, Egil och Gustaf.

Ulrich, Iwar.

Wahlund, Sture.
Weimark, Alex.
Wicander, Eric med fästmö.
Wicander, Nils med fästmö.
Wicklund, Oscar.
Victorin, Eric.
Widgren, Kurt och Hon.
Wikström, Olle.
Wilhelmsson, Carl.
Wilhelmsson, Georg.
Winkler, J.
Wählin, Rudolf.

Åkerholm, Hj.
Öijermark, Abbe och Gösta.
Öster, H.
Österling, Thure.
Östlund, Einar.
Östlund, Gunnar.

Vad jag väntar av Djurgården 1920.

Jag har ställt en rundfråga till en hel del Djurgårdare: Vad väntar Ni av Djurgårdens 29. de levnadsår, av Djurgårdarn 1920? Med tillfredsställelse har jag konstaterat stor anslutning, så stor till och med att alla svar icke kunnat inflyta i detta nummer. — En presentation av insändarna anser jag vara överflödig, alla äro kända och uppskattade. De synpunkter som framföras äro värda allt beaktande, och medlemmar borde lägga allas välbetänkta ord på minnet. De, som insänt svar men inte fått dem injörda i detta nummer, få ha överseende därmed; alla här influerna ha inkommit före.

Red.

Min önskan är, att samma goda kamratanda och samma intresse för föreningens bästa, som existerade under densammans barndomsår, fortfarande, nu vid dess mannaålder och allt framgent, må vara bestående.

John G. Jansson.

*

Jag väntar av djurgårdsgrabbar, att var och en efter bästa förmåga och på ett värdigt sätt förbereder sig till 30-årsdagen 1921, så att våra efterkommande med beundran kunna blicka tillbaka på föreningens första 30-års-period.

C. Hellberg.

*

Jag har själv velat formulera mina förhoppningar över temat Djurgården 1920 i följande:

att Djurgårdens idrottsliga tillfrisknande måtte få fortskrida lika normalt som hittills, så att betyget på 30-årsdagen lyder på frisk;

att medlemmarna med det idrottsliga intresset försöka kombinera andra, så att föreningslokalen inte behöver stå tom vid ett föredrag eller stängas vid utlysande av en diskussion eller klubbafon;

att medlemmarna, i känslan av att medlemskapet i Sveriges största idrottsförening, med dess stolta anor ända sedan början av 1890-talet, förpliktar, under det kommande året i handling visa att föreningen är värd ett offer, är värd en kraftansträngning;

att under 1920 åter och ideligen fastslås: att Djurgårdens Idrottsförening, det är i alla fall — Djurgårdens Idrottsförening, det stolta, starka, livskraftiga, ärliga, sanna och rakryggade Djurgårdens Idrottsförening.

Eric Ahlström.

*

»England expects every man to do his duty» signalerade amiral Nelson till sina fartyg, innan slaget vid Trafalgar begynte. Dessa ord runno mig i tanken då red. för vårt medlemsblad bad mig besvara »frågan i fråga», och fastän många svar sedan kretsat runt i min hjärna, få de dock vika för det första ögonblickets ingivelse. Med en liten

travestering av Nelsons ord, blir signalen för Djurgården 1920: »Jag väntar att varje djurgårdare gör sin plikt.»

Måhända är ej detta svar på frågan, vad jag väntar av Djurgården 1920, men en förening består ju av ett antal enheter, och det är ju dessas sammanlagda arbete, som återspeglar sig i föreningens »bokslut». Resultatet av en förenings arbete är såhunda helt och hållet beroende av huru de enskilda medlemmarna tagit sin uppgift, och huru de utfört den.

Det är individen som gör samhället, ej samhället individen. Tänk på det, Du djurgårdare, då det gäller idrotten så väl som allt annat och handla sedan, som Din föreningskänsla bjuder Dig. Vilja vi kallas idrottsmän och djurgårdare, ha vi plikter att uppfylla mot oss själva och mot vår förening. Gör Du Ditt bästa, vet jag, vad man har att vänta av Djurgården 1920; att vår förening skall framstå såsom ett mönster för alla andra på vårt område, och till vilken alla idrottsmän kunna se upp och säga: se på djurgårdarna och deras förening, där finna vi de verkliga och sanna idrottsmännen.

Då ett nytt år bryter in, väntar man sig alltid så mycket av det och ser allting så ljusst. Vi djurgårdare ha väl nu all anledning härtill, om vi ej förlorat tron på oss själva. Men må vi komma överens om, att de egenskaper, vilka äro alla djurgårdares arvedel — djurgårdsandan, som är kamratandan i dess högsta potens, djurgårdsviljan och djurgårdsenergien — skola sätta sin prägel på vårt idrottsarbete, av vad slag det än må vara; och sedan skall svaret ge sig självt, svaret på frågan: »Vad väntar Du av Djurgårdens sista år före 30-årsdagen, av Djurgården 1920.»

Karl Gustafsson-Köping.

*

Jag fattar mig kort och lämnar fem svar, innefattande förhoppningar, som jag hoppas inte äro förnätna och önskingar, som inte få hänföras till de fromma.

C. M. OTTERMANN,

— JUVELEARRE —

GÖTGATAN 9, STOCKHOLM.

Sportpriser. — Förlovningsringar.

Alltså:

mätte säsongen bli så segerrik som aldrig förr;

mätte sammanhållningen bland föreningsmedlemmarna bli så stark att aldrig stridigheter efter berömt mönster förekomma;

mätte inget lag kunna klå vårt förstärkta budkavlelag;

mätte ej spanskan och dess gelikar eller bakhal valla lägga hinder i vägen för någon djurgårdsååkare;

mätte vintern göra våra sinnen lätta och vår prismonter tung.

O. B. Hansson.

*

På återseende, Gais, i mästerskapsfinalen 1920!

C. Karlstrand.

*

Broder, Du frågar vad jag väntar av Djurgården år 1920. Ja, det är väl ungefär detsamma som alla andra djurgårdare vänta. Att föreningen skall segra med egna krafter inom de olika idrotter föreningen har på programmet.

I detta sammanhang skulle jag emellertid vilja framhålla vad jag väntar av djurgårdarna. Av dem väntar jag, att de i sitt uppträdande vid tävlingar gå fram med avsikt att vinna, men att vinna med rent spel, utan några mer eller mindre vackra trics. Hellre förlora, än vinna genom protester och bråk. Utanför tävlingsbanan böra de även uppträda så, att djurgårdare blir ansett som detsamma som gentleman.

För övrigt väntar jag av djurgårdarna att de bibehålla sin utmärkte redaktör för Djurgårdaren.

J. af Klercker.

*

Att Djurgården måtte bli en glädjekälla för alla sanna vänner av manna-kraft och folkhälsa;

Att »Djurgårdaren» fortfarande, under Alas gedigna och erfarna ledning, måtte förbli den stora samlade kraften för alla djurgårdare.

Edv. Nordberg.

*

Jag misstänker Du väntat ett annat svar av mig än detta. Ett svar, fyllt

Om fotboll.

Naturligtvis kommer som vanligt en och annan snusförnuftig herre att beskärma sig över, att Djurgårdaren lämnar plats i sina spalter för ett sådant ospportligt bidrag, som nedanstående — dock mycket roliga — kåseri. Men sådant gnat tål jag numera, och har låtit den synnerligen uppskattade signaturen fritt få härja som han vill, till alla övrigas belåtenhet och nöje, hoppas jag, och till omväxling mot allt torrt fackligt refererande och kallt resonerande. Och så är ju det här ett julnummer, och som sådant berättigat att skilja sig från årets övriga.

Red.

Tillägnat Ala på hans 30-årsdag med heder och vördnad.

Näst att lugga en flintskallig och att taga bröd i öknen finnes intet svårare än fotboll.

Jag känner ytterst framstående fotbollsspelare som aldrig ha tagit i en boll. Det är nämligen förbjudet att ta i bollen. De ha, ifall de äro skolpojkar C i historia och geografi och en del andra ämnen, stort A i gymnastik och blåmärken på benen, vilket kallas kroppslig kultur.

En fotbollsmatch består av spelare och publik. Samt en domare. Sakkunskapen representeras av publiken, det kungliga huset av kronprinsen. Antalet personer, som begripa fotboll bättre än domaren, kan direkt avläsas på vändkorsen.

Om en spelare vill behaga sakkunskapen så bör han försöka få tag i bollen och sedan snurra med den på ett ställe tills en annan kommer och tar den. Detta kallas publikspel. Man kan också bli publikgunstling genom att göra mål.

Detta är emellertid svårare och brukas därför inte så ofta. En fotbollsspelare bör akta sig för off-side. Off-side är lätt att förklara fel men svårare att begripa. Emellertid bör man skrika detta ord när ens eget mål är i fara. Utom att det verkar sympatiskt, särskilt om man samtidigt skäller på domaren, så gör det alltid motspelaren nervös.

Konstigast av allt har länge synts mig, att fotboll spelas med huvudet. Dels låter det som en paradox, ty jag trodde ej, att en fotbollsspelare hade något huvud. Dels heter ju spelet fotboll och inte huvudboll. Själv har jag inte spelat fotboll med huvudet, men jag har en gång fått en bandykula i skallen, vilket gjorde nästan samma effekt. Jag hämtade mig så småningom. Tidigare hade ambulansen hämtat mig. Det är för övrigt troligt, att jag i annat fall ej skulle ha hämtat mig själv.

Jag träffade en gång senare den som slagit bollen i skallen på mig, och vi resonerade en stund. Han vilar nu på

Norra kyrkogården och höga popplar sjunga så vackert över graven.

Fotbollsidrottens betydelse för samhället är ganska omstridd. Glasmästare och läkare välsigna den. Föräldrar och målsmän tvärtom. Dess demokratiserande inverkan kan dock ej förnekas. Höga och låga kunna vara medlemmar i samma förening, de förra i styrelsen, de senare i laget.

En och annan tror måhända, att jag med dessa rader velat smäda den elegant och ädla fotbollsidrotten. Ingalunda. Jag har tvärtom sökt framhålla dess bästa sidor, precis som min vän Ala brukar göra. Jag har ingen anledning att missunna ungdomen denna livsfarliga lek, fast jag tycker än det ser underligt ut, när vuxna leka. Men de sparka ju så mycket hårdare och, som sagt, läkare och glasmästare skola också leva. För att inte tala om fotbollskribenter. Som till exempel Ala. Följaktligen: leve Ala.

Med hälsning
Est-ce qu'il.

av förväntningar om stora segrar på den idrottsliga vädjobanan. Mästerskap i skidlöpning och fotboll i all oändlighet, som en värdig avslutning på de 30 första åren.

Men det är inte det jag önskar mest av allt. Jag vill att sammanhållningen och andan inom föreningen skall bli ändå bättre. Enighet ger styrka. Om vi alla djurgårdare ta oss tillsammans, stå eniga, och starka i vår enighet, så tror jag att mästerskap och allt annat kommer av sig självt. Om inte under nästa år, så alltid någon gång.

Det vackraste sättet att fira jubileet vore sålunda att visa fram ett enigt

Djurgården; att visa, att djurgårdseken, som måhända en gång såg litet däven och torr ut, nu slår kraftigare skott än någonsin förut.

Einar Olsson.

*

Djurgårdare

Du blir väl rakad, klippt och behandlad om Du går till

Raksalongen Majorsgatan 2
påstår en av våra revisorer.

K. ANDERSON
HOVJUVELERARE

OPERAHUSET — 1 JAKOBSTORG 1

Löparbana å Traneberg.

Placering bland de tio främsta lagen i Svenska Dagbladets stafettlöpning.

Svenska tungviktsmästerskapet i boxning åt Djurgården genom David Lindén. Bägge fotbollsmästerskapen.

Sådana prestationer av A-laget och de övriga lagen — att Idrottsbladet ser sig nödsakat att ställa Djurgården i nivå med Aikå å fotbollplanen.

C. G. Swanberg.

*

Allt och en marathonsieger i Antwerpen.

R. Wåhlin.

En djurgårdare

är aldrig sur, ovänlig, trumpen eller vresig utan glad, vänlig, pigg och munter, så att han sprider en känsla av trevnad omkring sig.

Överenskommet, inte sannt!

En djurgårdare

är aldrig drumlig, ohyvsad eller plump utan behärskad, lugn och sansad, så att han gör rätt för namnet karl och heders-titeln gentleman.

Överenskommet, inte sannt!

Fotbollspelarnas slutspurt.

En verklig slutspurt, grandios egentligen, mättad av spänning, full av sensationer, glädjande och medryckande. En yttring av urdjurgårdisk kraft och energi, entusiasm och arbetsglädje. Imponerande för våra motståndare, en glädjekälla för alla djurgårdare. Visserligen gick det inte i svenska mästerskapet, men en gnagarseger och en Göteborgsseger över primuslaget väga lika mycket. Minst. Och så kom distriktsmästerskapet dessutom. I genomsnitt blev sålunda säsongen utmärkt och bättre än för de flesta övriga svenska lag. Heders, pojkar! Synd att säsongen tog slut så tidigt!

Red.

Distriktsfinalen.

Arvienden avvärdades lätt med 3—0.

Det är inte tu tal om att det bättre laget vann i Stockholmsfinalen. Djurgården spelade stundtals med sin gamla fläkt, och det räckte till för att ge dem seger med tre mål mot noll.

Såsom helhet tagen var matchen knappast av högre valör, men det är nu något, som man icke får vänta sig, när det är ett mästerskap, som står på spel. Vad man däremot kunde vänta sig, var att det icke skulle finnas något dåligt humör mellan två sådana lag som Djurgården och Aikå, men det var det understundom; Lundstedt höll dock vederbörande, mest Aikå, i schack, var dessutom bra på offside, men lät vid frispark spelarna stå tätt inpå den exekverande och blåste ett par tag mot Söderberg, då denne absolut icke gjorde någonting. Tanken är som bekant ej straffbar!

Djurgårdens uppställning var: Rudén; Wicksell, Hemming; Karl Johansson, Elmblad, Nordenskjöld; Johansson, Söderberg, Öjemark, Sune Andersson och Karlstrand.

Som av ovanstående synes, hade Djurgården förändrat den uppställning, som stod dem så dyrt mot Gais. Den nya var betydligt bättre.

Aikå hade på det hela taget det farligare spelet första halvtid, men Djurgården kunde med skäl sägas ha otur, när t. ex. bollen med en sekunds mellanrum nickades i plankan två gånger, varefter Karlstrand sköt förbi öppet mål, eller när Sune Andersson fälldes av Malm; frisparken fick enligt Lundstedt ej gå direkt in (se reglerna!) och dessutom fördärvades den av att aikåarna fingo stå på ett par, tre meters håll (se ånyo reglerna!).

Nog av, det blev inga mål första halvtid, vid vars slut Aikå nog hade de flesta poängen.

Men andra halvtid var uteslutande Djurgårdens. Den var i varje fall inte Hillerströms. Denne unge man höll nämligen, sedan vid pass sju minuter hade gått, så dåligt fast i en boll, att Gotte Johansson påpassligt bröstade den i nät! Jubel. De svarta spelade som furier ett slag, men backparet Hemming-Wicksell + Rudén var obevkligt. Och mot mitten av halvtiden avgjordes matchen. Malm hjälpte Öjemark ner på marken fortare än reglerna tillåta och Djurgår-

den fick straffspark. Den utfördes dåligt av Wicksell och Hillerström stötte ut den, men Johansson visade åter utmärkt påpasslighet och planterade bollen i närets innandöme. 2—0.

Mera blev det, på Hillerströms konto. Aikå-målvakten sprang ut, gav visserligen Karlstrand ett ordentligt nyp, men bollen gick inåt centern. Där fanns ett gapande tomt mål och två djurgårdare, Öjemark och Söderberg, vilka broderligt kängade till bollen. 3—0!

Sedan blev det inte mera. Aikåarna voro ledsna — ej att undra på — och nere vid Klocktorsingångens järngrind stod J. A., om möjligt än mer bedrövad. Det började blåsa rök ned över planen och i en dimma slöts det hela: Djurgården distriktsmästare för 1919!

Ett par ord om spelarna. Rudén halt och bra, Hemming den bättre av två utmärkta backar. Elmblad rehabiliterade sig märkligt sedan sist utan att dock kunna få bättre överbetyg. Karl Johansson och Nordenskjöld arbetade. Johansson kedjans bäste, inte bara därför att han gjorde två mål, och de andra fyra ungefär jämstruktura utan att vara dåliga någon gång. Söderberg knepig och knepig med tur. Inte rådde han för, att Lundstedt understundom gissade hans tankar.

Spectator.

Gotte Johansson.

Sista dusten.

En 3—0-seger mot Göteborgs-Kamraterna.

När de nykorade Stockholmsmästarna ställde upp till spel å Ullervi var det icke många, som trodde på seger för de blårandiga, men de käcka djurgårdarna skulle än en gång bevisa, att när det gäller, kunna de slå ett slag för sin gamla föreningsära. Och ett kämbart och kraftigt slag blev det.

Matchen började sensationellt i det att Djurgården på 10 minuter forcerade sig till icke mindre än 3 mål, påpassligt gjorda av Sune Andersson (1) och Knata Söderberg, sedan Kamratförsvaret begått ödesdigra missförstånd. Gång på gång försökte emellertid Kamraterna bryta fram, men Djurgårdsförsvaret, med Nordenskjöld och Köping som bästa män, spelade redan i segrar-djurgårdshumör och vräkte undan både boll och spelare. Som motsats till kraften och styrkan i försvaret, och en behaglig sådan, verkade det, när man gång efter annan fick se Stockholmskedjan arbeta sig fram smidigt och elegant. Sune och Knata delade läckra bollar till sina flygelmän, och även Sundberg kunde delvis, den konsten.

I slutet av halvleken fingo Kamraterna straffspark tilldömd, men Murren bevissade, att även den bästa kan fela.

Efter halvlek bättrade Kamraterna på sitt spel i någon mån, men från sin rätta sida visade de sig aldrig. Även i denna fingo de en straffspark, vars utförande Murren i det allra närmaste kopierade från första halvtid.

I slutet av matchen voro göteborgarna de överlägsna, men kunde icke reducera, ehuru tillfällen icke saknades. Särskilt en frispark nära djurgårdsmålet var en fin chans, men denna liksom många andra sumpades kapitalt. Även Djurgården hade tillfällen och höll väl upp sin spelstandard från första halvleken. När pipan gick var resultatet alltiämt 3—0.

I Djurgården observerade vi det traditionella djurgårdshumöret, segrarviljan och arbetslusten. Bland spelarna förtjänade Sune och Knata ett omnämnande bland forwards, under det att gamle Köping och energirepresentanten Nordenskjöld bland de övriga gnodde för brinnande livet. Hemming var säker i sparken, och reservmålvakten, Wicander, visade sig alls icke oäven. Övriga spelare fyllde gott sina platser.

C 1.

Vad sig under djurgårdsåret tilldragit.

Vem har inte med synnerligt nöje i sommarens Idrottsblad läst X:ets verskåserier över veckans händelser? Och vilken succés blev inte förra julnumrets versifikatoriska utgjutelse över 1918 års Djurgårdshändelser? Mr. X. besitter gnistan både som poet och humorist; och vid dispositionen för detta julnummer uppsatte jag hans bidrag först av alla som absolut tillhörande julnumrets tyngst vägande. Och efter få om och men lyckades jag övertala honom att även i år medverka. Och resultatet hedrar honom: glatt, otvunget och humoristiskt förtäljer han föreningens öden 1919.

Red.

Aldrig uti juletider
bidragstörsten — Ala's — släcks,
ty som synes: Mr X.,
han har också sina sider.

Generalen Anton gruffat:
— Sune är en slem kamrat! —
Pojken dock har helt kavat
till Canossa än ej luffat.

B-lags-Gänget, stort i orden —
som nu fått sin varma mat
plus en träsked på ett fat —
tänk, vad det var smått på jorden!

Holm, som emot amris dömde,
faktiskt ingenting begrep.
Han gick blott omkring och pep
och om yankees hyllning drömde.

Claquens oljud i finalen
tordes ingen höra på;
Lundberg tjöt, så han vart blå,
och Wählin — ja, han var galen!

Ischias och mången vrickning
uti armar, ben och stuss
samt i halsen elak fluss
var vår Melchers lön för kickning.

Danssåsongen uppå Tranan
gjorde Ekberg riktigt nöjd;
Kalle Sundholm sken av fröjd:
— Trettitusen lock på banan!

Jönsson, som kom hit från Skåne
och låg i med friska tag,
gav oss hin i våld en dag.
Tack i alla fall för låne'!

Eng och Persson — norrlandsbjässar —
ha vi som uti en ask.
Nu Djursholm skall det bli dask,
bäst att Wahlgren staven vässar!

Köping fick en tös, som känt är,
och vi skynda' gratulera.
Skulle det nå'n gång bli flera,
tänk på Djurgår'n med en center!

Fotbollspelare, som nöta
Traneberg så det blir skalligt,
sedan dekretera malligt:
— Nu så gå vi in i Göta!

Lilla Hellgren, kallad Knatten,
löpte färdig sin distans.
Bättre idrottsman ej fanns;
lyft kamrater uppå hatten!

Marathon-Wählin, han lunkar
ut till Rotebro och in,
ger de andra grundligt Kinn
och tar hem en massa bunkar.

U. S. A. tog Almlöf, mager,
och gav åter Borgström, tjock.
Hur man räknar, blir det dock:
Herren ger och Herren tager.

Norling på sin frack fick Vasen
6:te juni detta år.
Gustaf, när Du stjärnor sår,
tänk på Einar ock, för fasen!

Vänsterinner spelar Knata
och en massa bifall får.
Är det und'ligt, han som går
varje dag sin Eriksgata?!

Old-boys fick till sist på pälsen,
men — som Hjalte Skoglundh menar —
om de nästa år blott tränar,
blir för Uppsis större skräll se'n.

Weimark ger oss bra lektioner
uti konsterna att slåss;
är vi fredliga av oss,
boxning nyttig som motion är.

Pagel, ifrån Deutschland fallen,
kände efter utländskt trånad,
ty blott efter någon månad
var han avrest till S:t Gallen.

Xenomani vilt grasserar:
yankees jämte tyska, franska,
nederländska, norska, danska
spelare man importerar.

Qvaft i Stadion det kändes,
när Gais gjort sitt tredje mål,
det var som om på ett bål
Djurgårns hela ära brändes.

Ynklig var vår bandyetta
föregående säsong.
Nu den bliver »extra strong»,
enligt vad en del berättar.

Runn vår målvakt superfina,
som oss hjälpt så mången dust,
tog farväl av Sveriges kust
och for bort till Argentina.

Zundholm (bli nu ej förbannad!),
som med Anton bröt en lans,
kom mot denne ingenstans;
Kalle, han blev övermannad.

Stockholmsmästerskapet vanns en
dag av våra gossar blå,
som i kamp med Aikå
dirigera takt i dansen.

Årsmötet det löste tvisten
Hellberg eller Petersen.
Tillsport blev man vid entrén:
— Kristen eller inte kristen?

Tacksamhetens ros till Gotte,
som med tvenne smarta mål
på de svarta gjorde kål,
annars tror jag knappt vi fått de'.

Äntligen får jag stiga neder
från min tröttkörde pegas,
men först måste likväl dra's
än en sista strof för Eder: •

Önskar liksom förra året
alla vänner trevlig jul!
Ät och drick och ha det kul
men få inte ont i håret!

Våra föreningsrekord.

Jag fick på sin tid av Ö. S. i uppdrag att framleta resultat av våra män och har lyckats samla ihop följande bästa, vilka det är min avsikt att få godkända som rekord av Ö. S., som föreningsrekord sålunda. Jag har emellertid min särskilda mening med att först offentliggöra dem. Tabellen lider troligtvis av en eller annan felaktighet, och jag skulle sätta stort värde på att få bli påpekad därom. Med detaljuppgifter och datum, ort och rekordmannens namn. Alltså förväntar jag, att inom denna månad få ytterligare resultat, så att januarinumret kan innehålla den kompletta rekordlistan.

Red.

Föreningsrekord ha tidigare, efter vad jag kan erinra mig, icke existerat. Tyvår naturligtvis. Ty en tabell över sådana bör finnas och av många anledningar. Den tillhör den rent organisatoriska apparaten i en välskött förening, samt utgör det mest talande beviset på vad föreningens medlemmar i sina lyckligaste tävlingsögonblick förmått pressa fram; rekorden bli en värdeämätare för föreningens livskraft och utveckling. Dessutom och bland annat övrigt blir rekordet, t. ex. i kombination med en förenings rekordmedalj (eller annan utmärkelse) ett eggande moment för medlemmarna att i tävlingar göra sitt bästa.

För övrigt: har en svensk rekordtabell sin uppgift för Svenska Idrottsförbundet, så har, i sin ringa mån, en föreningens rekordtabell även sin för föreningen.

Även vill jag påpeka; jag har utgått ifrån att som föreningsrekord räkna det, som av medlem uppnått i föreningstävling eller å allmän tävling i in- eller utlandet, varvid han representerat Djurgården (sålunda icke Stockholm eller Sverige). Vidare skulle det ju kunna ifrågasättas, huruvida som rekord skall räknas resultat, som uppnås av medlem, som icke är svensk undersåte, eller av medlem, som helt tillfälligt representerar föreningen.

Ev. rekordmedalj skulle, om den blir fastställd, icke utdelas vid första tillfälle, som resultat uppnås i grenar, där här nedan intet resultat kan uppgivas. Det vore en alldeles för lättförtjänt utmärkelse. I sådana fall ämnar jag föreslå, att Ö. S. fastställer tid — det gäller ju endast löpningar — som måste underskrivas, för att vinna beaktande.

Och härmed de av mig framletade resultaten, som jag om möjligt låtit åtföljas av några upplysande detaljer från den tävling, varvid rekordet satts. En del av dem äro synnerligen goda, t. ex. tim- och marathontävling, höjdhopp utan ansats, samt kulstötning bästa hand och sammanlagt. I förstnämnda och bägge sistnämnda idrottsgrenar ha djurgårdare ännu gällande svenska rekord. Tre-stegsresultatet är heller icke föraktfullt och de övriga fullkomligt acceptabla.

I. Löpningar.

60 meter. Intet resultat känt.

100 meter. Einar Nilsson, 11,2 sek. Göteborg den 15/10 1911.

Resultatet uppnåddes vid tävling i tiokamp, varvid N., trots god placering i de första grenarna, endast förmådde placera sig som trea. (5,636 p.).

200 meter. Erik Lindholm, 23,9 sek. Stockholm den 10/10 1909.

Lindholm väckte mycket uppseende genom sin flotta löpning och slog bl. a. Låftman.

400 meter. Erik Lindholm, 51,8 sek. Stockholm den 5/9 1909.

Tiden är på Idrottsparkens gamla cementbana och som sådan överdådig. Sattes vid A. I. K:s internationella tävlingar, efter en hård slutstrid mellan L. Stenberg och Björn, varvid L. först de sista meterna kunde pressa sig före.

800 meter. E. Höglund, 2,03,1 min. Stockholm den 10/7 1916.

Vid Svenska Spelen, H. blev tvåa i sitt försöksheat efter Bohlin, med $\frac{2}{10}$ sek. sämre tid än i slutheatet, där han blev femte.

1,000 meter. Intet resultat känt.

1,500 meter. John Svanberg, 4.14.8 min. Örebro den 20/9 1908.

S. var vid detta tillfälle ej riktigt kry efter en förkylning och ej i kondition. Han ledde de tre första varven, men i det sista måste han lämna ledningen till Andersson (Eskilstuna). Vid 200 meter började Andersson en kraftig spurt och S., som ej gjorde min av att följa, blev några meter efter. Han trodde sig troligen kunna taga igen det förlorade å de sista meterna, men han förmådde ej prestera sin vanliga slutspurt och kunde därför ej hindra Andersson passera mållinjen några meter före.

1 eng. mil. Sam Lindqvist, 4.47,2 min. ?/? 1906.

Jag har inte kunnat få tag i tidpunkten för rekordets födelse och saknar närmare meddelanden.

2,000 meter. Intet resultat känt.

3.000 meter. John Svanberg, 8.54 min. Stockholm den 22/8 1908.

Vid Stockholms-Kamraternas tävlingar. Med en förvånansvärd seghet tävlade S. varje söndag, oftast utanför Stockholm. Men rekorden röko alltid, när han var hemma. Vid ovanstående tillfälle gick det gamla, och S:s tid stod sedan många år, liksom de flesta av dem han presterat.

3 eng. mil. John Svanberg, 15.31 min. Malmö den ?/8 1908.

S. hade efter Olympiska spelen i Athén 1906 ingått i föreningen och fortsatte omedelbart sin dessförinnan påbörjade rekordbrytareverksamhet. I samband med ovanstående resultat, som inte var rekord, löpte han i Malmö 5 eng. mil på 25.39,5 min., vilket var skandinaviskt rekord.

5,000 meter. John Svanberg, 15.28.6 min. Stockholm den 14/9 1908.

Sattes i samma veva, som timrekordet, i en eggande tvekamp med engelsmannen Robertsson. Om detaljerna, se under timrekordet.

10,000 meter. John Svanberg, 32.23.2 min. Stockholm den 23/8 1908.

Tre dagar förut hade S. slagit det dåvarande rekordet i Hälsingborg, vilken tilldragelse är värd ett par ord först. Löpningen gick emot ett femmannastafettlag. S., som var i ypperligt god kondition, tog redan i början ledningen från första man och låg vid dennes 2 km:s slut 200 meter före. Detta avstånd minskades av andra man efter ett varv till 100 m., vilket var den ungefärliga skillnaden efter 4 km. Även tredje man i stafettlaget minskade, men förmådde inte fullfölja fullständigt, så att S:s försprång vid 6 km. var c:a 50 m. Däremot lyckades fjärde man under sitt fjärde varv gå upp vid sidan av S. och behålla denna placering till utgången av 8 km., då sista och bästa man tog vid. S. löpte alltså lätt och ledigt utan minsta tecken till utmattning och följde gott. Efter en glänsande slutspurt, som emellertid inte förde honom ifatt stafettlöparen, fullföljde S. tävlingen på ovannämnda tid, vilken noterades som svenskt rekord, 32.25,2 min.

Tre dagar senare var som sagt rekordet åter färdigt. I en överdådig fart konsumerade S. kilometerna med precision och avslutade, ett varv före alla konkurrenter, svenskar och engelsmän, i sin berömda slutspurt, med tiden som ovan och rekordet i bakfickan.

20,000 meter. Intet resultat känt.

40,200 meter. R. Wählin, 2,40,16 tim. Stockholm den 6/6 1919.

Tiden god; uppnåddes vid årets tävling om Lazaropokalen, som därvid hemfördes av W. Hans kondition efter den ansträngande löpningen alldeles briljant; segern synnerligen populär och välförtjänt.

1 timmes löpning. John Svanberg, 18,276 m. Stockholm den 14/9 1908.

Från det celebra loppet, vilket som bekant gick till den fenomenale engelske löparen Robertsson, berättar en samtida följande: »Robertsson tog genast ledningen, följd av S. Farten hölls oerhört skarp, och vid första eng. milen låg Svanberg redan mer än 10 meter efter. Andra milen hade S. måst släppa engelsmannen ännu mer före sig och vid den tredje var avståndet omkring 70 m. Men S. började rycka upp sig och hade vid fjärde milen minskat till 30 m. Han började dock vid femte milen återigen att sacka efter och varv för varv ökade engelsmannen åter sitt försprång.»

Och tidningen tillägger: »S. var mycket förkyld och hostade betydligt efter löpningen. Det var allt annat än förståndigt av honom att löpa denna krävande distans till på köpet i den kalla luften på kvällen. Under sådana förhållanden är ju S:s resultat emellertid storartat.»

Häcklöpning, 110 meter. Eric Almlöf, 16,7 sek. Stockholm den 1/6 1913.

Vid föreningens egna internationella tävlingar, varvid Zerling vann på 16,2 sek., med A. närmast.

Häcklöpning, 400 meter. Eric Almlöf, 69,1 sek. Örebro den 4/10 1914.

Svenska mästerskapen, A. tredje man, med jämförelsevis urusel tid.

II. Hopp.

Höjdhopp med ansats. Einar Nilsson, 180 cm. Karlstad den 17/9 1911.

Nordiskt skrev om N. vid detta tillfälle, då han tog hem tre första, ett andra och ett tredje, följande: »N. hoppade med en lätthet och smidighet, som man ej skulle trott denne atletiskt byggde idrottsman om.»

Höjdhopp utan ansats. Einar Nilsson, 144 cm. Stockholm den ??/?? 1909.

Längdhopp med ansats. Eric Almlöf, 669 cm. Nässjö den 24/8 1913.

Det finns inga detaljer härifrån, endast att A. blev tvåa efter Åberg (680 cm.).

Längdhopp utan ansats. Eric Almlöf, 313 cm. Nässjö den 24/8 1913.

En handicaptävling med A. som scratch och segrare.

Rannsaka Ditt samvete

och säg mig om det är rent! Om ej så vänd Dig till föreningskassören! Som hjälper Dig.

Trestegshopp. Eric Almlöf, 14,26 m. Nässjö den 24/8 1913.

A. måtte ha varit i ett särdeles tävlingshumör den dagen (se även båda föregående), och var tävlingarnas framgångsrikaste hoppare och fick poängpriset. Trestegsresultatet det bästa A. uppnått (undantag i N. Y. i år).

Stavhopp. Åke Forsberg, 350 cm. Stockholm den 3/8 1919.

Ett av våra senaste rekord, satt vid distriktsmästerskapstävlingarna. Prestationen är utmärkt, icke minst därför att den uppnåddes trots indisposition; F. var vid tillfället nyopererad.

Mellan hopp. Carl Silverstrand, 433 cm. Stockholm den 23/4 1911.

S:s hopp samtliga alldeles briljanta, det bästa utropat som rekord.

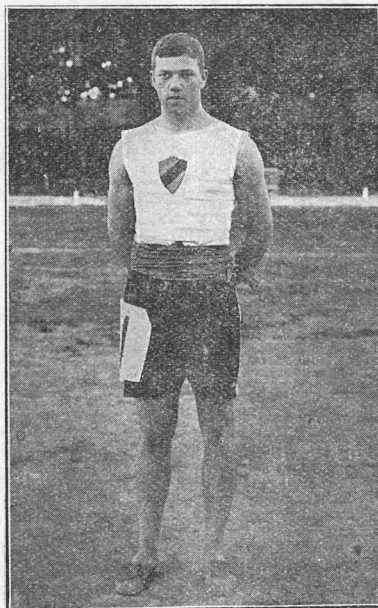
Grenhopp. O. Nordström, 236 cm. Stockholm den 1/6 1903.

Resultatet — väl vårt äldsta rekord — sattes vid XIII Svenska Gymnastik- och Idrottsfesten, den sista i sitt slag, pågående under fem dagar. C. Holmér satte vid denna tävling »världsrekord» i grenhopp med 245 cm., Nordström tredje efter omhopp om andra plats.

III. Kast.

Diskuskastning, båda händer. Einar Nilsson, 75,25 m. (39,97+35,29). Stockholm den 15/9 1913.

N. blev andre efter Andersson (sedermera Zallhagen), som vid detta tillfälle slog bästa hands rekord med 43,86 m.

Einar Nilsson,

vår och Sveriges hittills bästa kulstötare, innehavare av båda Sv. rekorden.

Diskuskastning, bästa hand. Einar Nilsson, 42 m. Göteborg den 31/9 1913.

Sattes vid svenska mästerskapen; med ett bättre vänsterkast (nu 33,22 m.) hade N. varit mästare.

Spiutkastning, båda händer. Ragnar Skoglund, 88,06 m. (39,95+48,11). Stockholm den 24/8 1913.

Vid Fredrikshofs internationella tävlingar med bl. a. Halme som deltagare. Finnen var efter dåtida förhållanden bra på höger men svag på vänster och hotades länge av S., som i sin jämnhet var farlig och blev tvåa.

Spiutkastning, bästa hand. Ragnar Skoglund, 48,11 m. Stockholm den 24/8 1913.

Se föregående.

Kulstötning, båda händer. Einar Nilsson, 26,03 m. (13,95+12,08). Göteborg den 31/8 1913.

Vid Svenska mästerskapen. N. var aldrig hotad för första plats och stötade i briljant stil, tog han sitt mästerskap med nytt svenskt rekord å sammanlagt. På höger uteblev det väntade, men resultatet var utmärkt i alla fall.

Kulstötning, bästa hand. Einar Nilsson, 14,20 m. Stockholm den 23/9 1913.

Sattes vid Fredrikshofs internationella tävlingar. En samtida idrottstidning skrev om tävlingen: »Kulstötningen blev aftonens vackraste och intressantaste tävling och en hård strid mellan Finlands och Sveriges champions, Niklander och Einar Nilsson, vilka dagen förut stött över 15 m., varför man kunde vänta fina resultat. N. ledde, tills Niklander i sitt sista kast fick ett 1 cm. bättre. I slut-tävlingen kunde ej Nilsson öka på sitt resultat, varemot Niklander nu nådde i det närmaste 14,50 m. Svensken stötte fullkomligt stillrent och var mycket jämn i sina kast. Han ägde emellertid ej samma energi som finnen vid kastets utförande, och särskilt var arbetet med benen för lamt.» N:s bästa kast blev svenskt rekord.

N. har dock nått ännu bättre resultat. Vid de engelska mästerskapen den 5 juli samma år blev han engelsk mästare med ett kast på icke mindre än 14,44 m.

Släggkastning. Carl Jahnzon, 44,28 m. Stockholm den 15/8 1915.

Nordiskt skrev härom: »Andersson (Zallhagen) överraskade med att i tilltalande stil slå J. i vikt kastning, vilket gjorde, att J. ilsknade till med påföljd, att han vann släggkastningen på sitt hittills bästa tävlingsresultat.»

Vikt kastning. Carl Jahnzon, 9,66 m. Stockholm den 13/8 1916.

J. har uppnått bättre resultat, som här dock icke kan räknas. Vid Baltiska spelen 1916 slängde han vikten 9,81 m. — Förestående resultat uppnåddes vid distriktsmästerskapstävlingarna.

IV. Mångkamp.

Femkamp. Intet resultat känt.

Tiokamp. Eric Almlöf, 6392:335 poäng. Stockholm den 10 och 11/10 1914.

K. ANDERSON
HOVJUVELERARE

OPERAKUSET — 1 JAKOBSTORG 1

Rannsaka Din plånbok

och säg mig om den innehåller kvitto på årsavgiften. Om ej, så gå upp på expeditionen!

På långfärd med en djurgårdare.

Allas vår gamle vän och fotbollmästare Calle Runn har begivit sig ut på en bättre världsomsegling. Han gav mig ett löfte, innan han for, att skriva om sina äventyr, och överraskade mig den 26 November med nedanstående, den 1 Oktober från Argentina avsända epistel, som införes in extenso. Det är intet tvivel om, att det är detta julnummers starkaste bidrag. Och jag hoppas på medlemmarnas stora tillfredsställelse över detsamma. Samt visar den genom att skriva till Runn; adressen är bara Svenska Konsulatet, Buenos Aires, Argentina.

Red.

Merlo, Buenos Aires, 1 okt. 1919.

Hej, Ala och alla Djurgårdare!

Sänder Eder från fjärran land många hälsningar och en förhoppning om mästarets hemtagande och införlivande i Djurgårns historia.

Själv har jag fått lägga skorna på hylan för annat och befinner mig nu på en camp, d. v. s. ej på hästryggen, utan på en farm några mil bortom B. Aires.

Resan gick lyckligt med landning och visit på Canarieön Teneriffa. En vacker ö med utsökt klimat, härliga, högt belägna vingårdar och runt om detta underbart klara vatten. Omkring ångaren flockades massor av båtar med nakna grabbar, som doko efter mynt, utkastade av passagerarna. En och annan hade en arm eller halva benet borta, vittnande om hajarnas glupskhet!

Våra trevliga järnmynt fingo orörda sjunka till botten. Fiskade då upp en polett till Djurgårn, jag menar färjan, och kastade i den. Hela gänget på huvudet i plurret och en grabb kom uppflytande med »avgiften» placerad på pannan. Det blev tissel och tassel på deras språk angående min rikedom, ty de förmodade den var av »oro»; det är guld!

Så bar det av mot en annan värld. Livet ombord enformigt — det var en lastångare jag for med. Himmel och hav och vice versa; ett par lekande, sprattlande valar, ett präktigt skydrag, beskjutandet av en mina på 100 meter och en svår storm höll humöret uppe, tills vi kommo in i La Plataflodens myn-

lade tungomål. Kofferten skulle upp, och det ville jag i all vänlighet förklara för honom. Jag slog i lexikonet efter »skuff», men erinrade mig att det ej hette så. Blev arg och fördömde Babels torn, som ramlat och gjort människorna oförstående för varandra. Försökte till sist att »rackla romani», och det märktes en ljusning på hans hy, då han hörde något om rom. — Saken ordnades och snart var man färdig att beskåda staden.

Det blev förstas ej något spring i muséer eller kyrkor; som var och en vet med sig själv, vill man först skåda, vad staden har att bjuda på i nöjesväg.

Det var som i alla andra: teatrar, varietéer och naturligtvis bios. Sedan 14 dagars tid pågick en brottningsstävlan av internationell klass på en av de större varitéerna, men i det utländska inslaget saknades skandinaver. Kom att tänka på vår egen lilla knubbis, Svenson. Där voro negrer, jättestora, små seniga italianos, en koloss till tysk på 147 kg., m. fl., av vilka den lättaste var på 92 kg. Det skulle varit något för Skoglundh att referera. Intressant och spännande var det, fast jag tyckte, att de örfilade upp varandra rätt mycket, när de

ning, jordens smutsigaste vattendrag. Vår snart utpumpade Hammarbysjö är källvattnet mot denna tjocka, gulbruna massa, som förmärkes många mil ut i havet.

På redde lågo tjugtals med ångare och seglare väntande på infart eller läkare. Denne kom, kände oss på pulsen, och så hämtades vi av en liten slup. Efter många dopp i gyttjan trampade vi så Argentinas mark. I tullen omständigt, men jag hade förtsett detta, varför jag överst i skuffen lagt en tvåkrona. Gubben öppnade, tittade sig omkring, »snöt» kovan och så var det intet mer! En bil till ett hotell, där en kille och jag fick ett rum.

Jag hade samma känsla, som då man var ute och reste för att kicka; hatten på nacken, skuffen i högra »kappsäcken», tänkande efter om jag skulle dobba först eller ut och se på stan. Nå, verkligheten kom i en tjänares skepnad, som ta-

blevo förheta på gröten. Värdet av priserna uppgick till 32,500 fr. med 20,000 fr. för segraren!

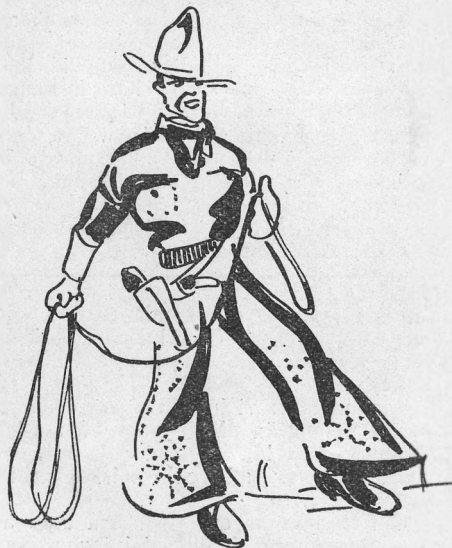
Någon annan idrott var jag ej i tillfälle att se, men att det dock pågick fotbollmatcher och löpningar syntes av foton i tidningarna. Får väl rida in till sta'n och se på en »kula», när vädret blir bättre. Vi ha vår härnere nu.

Så avlades besök på några av de många danslokalerna, och jag var rätt nyfiken på vad dans de skulle framvisa; hade hört hemma beskrivas den argentinska foxtroten och den nya jazzo'n.

Vi klevo upp ett par stycken för en trappa, slängde av med ytterplaggen, rättade till halsduken, drog i västen och tågade i stor stil in i nyhetens rike. Allt var ungefär som vårt lilla »palats» på Djurgården med undantag för entrén, som här var nix. Bord runt om, matta att dansa på, några sällskap och här och var en böna, förlåt, en señorita, vårdslost kastad på en stol.

Musiken bestod mest av handklavér, utmärkt; började med — tango. Och det blev tango ideligen, tätt tätt, med enstaka avbrott för one-step. Vilken fart. Som ett liktåg. Här struttade de omkring med sin dam hängande eller rättare sagt släpande efter, så föreföll det mig, stannade ett slag och struttade se'n vidare, allt under djupaste tystnad.

Småningom hade de blixtrande kolsvarta ögonen upptäckt »sockerbitarna», d. v. s. vårt gäng, och likt flugor fylkades de om vårt bord, som måste utökades till fyra. Men Herre då, vad hjälpte det att man kom in stämning, då man ej kunde säga mer än ett enstaka ord, då man hade så mycket att prata med de små »flugorna». — Här ska valsas. Det blev ej tango, men det blev något mellan cancan och 100-meterslopp. Señoritan tyckte det var humor och frågade, var jag var hemma någonstades, och om detta var mitt lands nationaldans. Tänk, om jag skulle ha börjat med en hambo! — Jag förnam applåder, men det befanns vara sättet att få en kypare till sitt bord; det att klappa i händerna! Inga restriktioner, men här användes mest kaffe och ett glas vatten eller en liten »pinne». Men vi svenskar, vi — ja, de' gör' vi! Och gjorde vi!

Det unga folket här är ståtligt och vackert från vår synpunkt sett. Filmutseende med mörkt, tjockt hår, pärlvita, jämna tänder och ögonen! »Flugornas!» Förmöget, egna hus, bilar, en halvtropp tjänsteandar och flott klädda. Modet: nordamerikanskt, med benkläderna vida som ballonger upptill och smala nertill samt mycket korta. Snörklivsform på kavaj, och alltid mjuk bredbrättig hatt. Damerna — kanske det är någon Djurgårdstös, som läser detta — i unga år slanka, på gamla dar rätt korpulenta. Allmänna drag: medellängd, smärt; vackra regelbundna drag, vackert och välfriserat hår, tänder förtjusande, små händer och fötter; använda en myckenhet av smink och puder (även den allra fattigaste pudrar sig, t. o. m. män). Korta, snäva kjolar, silkesstrumpor vinter som sommar, flotta skor. Gången elastisk; för övrigt äro de affärskvinnor, med spel på börser!

Ett ord om bion. Ingen censur på filmen, utan som den inspelas så visas den. Jag såg »Intolerance», och där fanns verkligen riktigt ruskiga scener med stympade lik i närbilder, fullt illusoriska halshuggningar, så att det gick kalla kårar på mig. Dock fanns det, även de klippta hemma, utomordentligt vackra scener från dansen och Baccanalfesten.

Populärast är »Carlitos», som Chaplin kallas. Han hänger i spårvagnarna, fotograferas i tidningarna och ritas i skämtserier i tidskrifter. Även Doug och Ray äro mycket sedda. Biograferna spelar till kl. 1/2 1 på natten och vid utgåendet får man beundra hundratals lyxbilar, som väntat på nådig fröken med jungfru!

Spårvagnarna äro fula och besvärliga för den nykomne, då det finnes ej mindre än 98 överjordiska linjer. Jag tänkte då tillbaka på allmänna opinionen därhemma, vid nya systemets införande, hur man skulle komma ihåg numren etc. Inga dubbelspår eller mötesplatser utan de snurra runt sta'n som spindeln i nät.

Nå, nog om staden. — Kovan började visa tendenser att sparsamt skramla i byxfickan och det blev att söka jobb ut på en camp, bland cowboys à la film och vilda hästar bland lasson och infödingar (som jag trodde). Men hej, va' du bedrog dig gosse. Här är frågan om att arbeta, vem som plockar mest majs, vem som klipper mest med får etc., se'n får han vara antingen professor, student eller en smutsig neger. Kom ut på en estancia för att själv se verkligheten. Första söndagen — inom parentes arbetas halva söndagen — skulle jag träna

i att kasta lasso. Litet generad för blickar, drog jag mig bakom en halmstack, slog ner några pålar — skulle föreställa kor — och så börjades det. Första intrycket fick min skalle, i det järningen, som ger balansen vid svängningen, vispade till mig. Fick en »kula» — gamla, trevliga namnet »kula» — så några fyla ord, på spanska dock, och om en stund hade jag »tjurem», pålen, i lasson. Uppmuntrad av framgången ville jag försöka till häst. Ingen sadel, endast en rem i mun på hästen var hela munderingen. Så klev jag upp på mätta, om ej med samma kläm som Hart och Douglas, och så börjades filmen. Kor såg jag ej, men grabbarna och den lilla negerungen kunde tjänstgöra som sådana, tänkte jag. Men bäst att vara kort. Slutklämmen var den att mätta fick även hon en kula, trasslade in sig i lasson, stod på huvet och i stället för att, som brukligt är i film Slut, famna en vacker tös, bestrålad av månens sken, daskade Calle Runn till moder jord, famnad av hennes lera! Bättre nästa gång, sa' han och gick in och fick »fik med extra maron».

På kvällen nere hos pionerna, som arbetsfolket kallas, för att ev. öka språkkunskapen. Där bjöds på någon specialdryck, kallad mätte. En skål av en torkad frukt, fylld med nå'n slags massa i varmt vatten, socker och ett rör att suga i. Den gick laget runt, och det anses ej för taktfullt att torka av röret. Drycken lär vara mycket hälsosam och närande. Så småningom kom litet fludium fram och med den stämningen. En montenegrin sjöng en stump till en ostämd gitarr och snart var det min tur. Jag sjunga! Jag, som ej tagit en ton, se'n jag debuterade på Vaxholms grenadjärer! Nå, det gick ju och ni kan ju föreställa er mig med en trasig speldosa under armen, sjungande skämtaren Ekbergs (backen, centern, h. y., etc.) »lilla Söderlund hos mej» baklänges en kvart. Den gillades skarpt!

Ja, lev livet leende, som Douglas satt som motto på sin bok, ty ett glatt humor hjälper alltid i många trångmål.

Därmed lägger jag pennan för denna gång med hj. hälsningar till alla djurgårdare och övriga vänner. Hej!

Calle Runn,
Svenska Konsulatet,
Buenos Aires,
Argentina.

Föreningsnytt.

Det har varit dödsångest nu ett tag, sammanträdenas period, den kommande vintersäsongens förberedelseid. Och det har egentligen inte hänt mycket. — Men det väntar djurgårdarna en ansträngande tid. Under de kommande månaderna ha vi medlemmar i tävling i tills vidare fyra stora idrotter, bandy, boxning, brottning och skidor. Och det är för oss nödvändigt att hålla ihop, ty det är tusendens ögon riktade på just djurgårdarnamnets bärare. Må vi komma ihåg våra skyldigheter mot den förening som fostrat oss, och hålla dess namn högt i stundande strider.

Red.

Brottning.

Vi hade inga med på Linnéas. Orsakerna voro bristande träning. För god brottning fordras nämligen oerhörd träning, och de våra ha ju bara haft halvannan månad till disposition. Men om Linnéa kommer igen, så skola vi bli mangranna.

Den förra våren avbrutna poängtävlingen för seniorerna är nu avslutad genom en finalmatch mellan Herman och Ville Pettersson. Den äldre, Herman, som börjat träna mycket allvarligt och samvetsgrannt, fick pokalen, som han gjort sig ärligt förtjänt utav. Segern över brodern satt dock långt inne.

*

Emellertid tränas det kolossalt bland brottarna. På träningskvällarna krälar det av kroppar på vår nya matta, som behövt sträcka sig över hela golvet för att räcka till. De aktiva äro bortåt ett 25-tal, en aktningssvärd siffra!

Och en hel del tidigare osynliga ha börjat visa sig däruppe. Till och med Ville Pettersson, som äntligen börjat träna sin välskapade kropp för ytterligare förkovring i den trots allt ädla brottningssporten.

En hel del lovande ungdomar blanda upp det gamla gardet, och förstå bara de äldre att ta vara på det goda materialet, så är det ingen fara för brottningssportens framtid i Djurgården och Stockholm.

*

Poängtävlingarna torde snart åter ta sin början. Omedelbart på nyåret kan väl träningen anses vara så långt bedriven, att man kan våga släppa fram ynglingarna till litet tävlingstävlingar.

Och få vi sedan våra internationella ordnade i slutet av januari torde sektionen ha fått ordentlig fart på sig. Och så kommer väl atletikförbundets tränare och tittar till ynglingarna då och då.

Hur som helst: det blir mycket att göra. Att uppmana brottarna att träna och arbeta, det behövs inte, det sköta de om själva med ambition och samvetsgrannhet. Det enda är att de även hugga i bakom Överstyrelsen, när den skall försöka slå sitt internationella slag.

Bandy.

Sektionsstyrelsen i allmänhet och Fred Skoglund i synnerhet har fått ett mycket gott grepp på förberedelserna till säsongen. Träningen har hittills skötts förståndigt, intresset har stegrats alltefter som spelarna fått klart för sig att det i år eller denna säsong inte fuskas och slarvas utan arbetas med om- och eftertanke.

A-laget är nog inte så alldeles klart ännu, men en del platser äro redan besatta. Och välbesatta. Det är ju omöjligt och löjligt att så tidigt som nu i stil med fackpressen fastslå lagens uppställning; så mycket kan emellertid meddelas, att vinterns bandy lag kommer att se Melcher Johansson som — centerhalva. På vilken plats han med framgång debuterade i lagets första match för säsongen.

Som gick mot Hammarby den 23 nov. och i nederlagets tecken. De våra spelade inte alls oävet och hade ledningen ganska länge och ett tag med 4—2. Men Hammarbys mera ordinarie lag forcerade oanständigt i den tilltagande skymningen och pipan gick för 4—7 för Djurgården.

Nordiskt Idrottslif skrev om laget följande:

»De blårandiga ställde upp med reserver för målvakten Tidner och Rockström. Laget blir icke oävet, allra helst som intresset för bandy är synnerligen stort. Och om framgångarna i år icke bli så stora, bör man ingalunda miss-trösta. Tvärtom. Med sammanhållning kommer man långt.

Melcher Johansson gjorde en lyckad debut som centerhalva och var otvivelaktigt lagets bäste spelare. Vänsterbacken Skoglund (den falske) var bäst i bakre försvaret med oerhörd räckvidd och säkerhet på skridskorna. Kadett Lorich var en elegant högerinner, som med litet mera träning bör bli en ackvi-

Tack.

För all visad vänlighet med anledning av vårt bröllop få vi till alla djurgårdare frambära vårt hjärtligaste tack.

Esther och Carl Karlstrand.

Boxning.

Det var bara Lindén med på Linnéas tävlingar. Och han var naturligtvis borta mot Martin Olsen. Naturligtvis därför att David inte gick till matchen med det rätta självförtroendet. Ingen gång använde han sin fruktansvärda swingkraft, utan lät den i stor stil boxande dansken komma in på sig i närkamp. Förresten blev vår tappra man justerad, ena ögonlocket blev upprispat, och Lindén hade mycket svårt att sedan klara sig med nedsatt synförmåga.

*

Annars arbetas det alltjämt intensivt, om också en smula rörigt, uppe på Stadion. Weimarks — om också en smula för korta — arbete börjar lämna spår efter sig i form av mera utarbetad teknik och stil hos boxarna, och den tiden torde väl inte vara för långt avlägsen, då våra boxare med framgång kunna upptaga kampen med de övriga stockholmska.

Men därtill fordras intensivt arbete. Det kan inte nog ofta och nog enträget inpräntas: arbeta, hav ögon och öron och alla sinnen öppna, ty annars går det aldrig.

Och så bort med alla, som inte boxas, men klä' väggarna. Swanbergs personliga och min egen i bladet framförda skriftliga anhållan om tillmötesgående härvidlag har förklingat ohörd. Och nu få herrar väggprydnader bereda sig på att bli utkörda. Så djurgårdare de än äro. Ty här måste bli ordning och lokalen är tillgänglig för alla på onsdagarna. Vilket räcker. Så att boxarna få vara i fred på måndagarna och torsdagarna.

sition för laget. Av gamla gardets spelare såg man även till Empa Erikson, K. G. Karlsson och om man så vill Keva Fagerberg.»

Sammanlagt: vi ha alltså att vänta en bättre säsong än på länge av vårt A-lag. Juniorernas lag lär skola bli fruktansvärt. Det är allt och tillräckligt för denna gång.

Om B-laget är det tyst. Så tyst, att ingenting sipprat ut till redaktionen. Som följaktligen här sätter punkt.

Skidor.

Sektionen har allmänt sammanträde måndagen den 29 dec. kl. 8 e. m. å klubblokalen. Ordföranden har velat hemställa om mangrannt deltagande däri från sektionsmedlemmarnas sida. Vilket understrykes, då flera viktiga saker äro på dagordningen.

*

Vinterprogrammet, som följer här nedan, är storstättigt, och kommer, att döma av den förefintliga målmedvetenheten och intresset hos vederbörande ledare, säkerligen att genomföras konsekvent, om väderleken bara vill till.

- 4 jan. Terränglöpning Sickla—Saltsjöbaden (K. Anderssons vandringpris).
 » Föreningsmästerskapet i komb. åkning, längdlöpningen.
 » Terränglöpning 10 km. för juniorer (2 klasser).
 6 jan. Föreningsmästerskapet längdlöpning 30 km.
 » Föreningsmästerskapet i komb. åkning, backlöpningen.
 » Baktävling för juniorer (2 klasser).
 8 jan. Ordinarie kvällstävling 10 km.
 11 jan. Reservdag för föreningsmästerskapen.
 » Distriktsmästerskapet i budkavlelöpning (event.).
 15 jan. Ordinarie kvällstävling 20 km.
 18 jan. Flammarbydagen (Djurgården).
 » Djursholmsstafetten.
 24 jan. Distriktsmästerskapet i komb. åkning, längdlöpningen (event.).
 25 jan. Distriktsmästerskapet i komb. åkning, backlöpningen (event.).
 » Distriktsmästerskapet i längdlöpning 30 km. (event.).
 » Distriktsmästerskapet i backåkning (event.).
 » Baktävling i Fiskartorpet (Främjande och Djurgården).
 31 jan. Södertäljedagen.
 1 febr. »
 7 febr. Saltsjöbadsdagen (Djurgården).
 8 febr. »
 14 febr. Fiskartorpsdagen.
 15 febr. »
 22 febr. Framåtkannan.

*

Längdåkarna och budkavlarna ha fått ett par opåräknade förstärkningar. Först damp en Persson från Östersund ner i storstaden och fastnade som vallningsexpert hos Sandströmarna. Och en kväll stötte Bång ihop med O. B., vilken som sitt sällskap presenterade — Eng från Tunadal. Vad sägs om det. Der är ju inte vackert att komma med stora gester och spä att nu... Varför vi sålunda nöja oss med att tills vidare bara konstatera förstärkningen. Men återkomma med en presentation i januari-numret.

Medlemskort 1920.

De nya medlemmar, som ingått under detta års sista kvartal och erlagt årsavgift (5 kr.), äga rätt att erhålla medlemskort för 1920 utan ny avgift.

Ett par ord

måste med från mig själv i det här numret.

Först tackar jag Mr X. Lindgren för födelsedagsblommorna; jag skämdes inte litet över att behöva i min egen tidning ta in en artikel om mig själv, och jag var övertygad om, att många medlemmar skulle tolka det som puffande för mig själv. Det skulle göra mig mycken sorg, om det stora flertalet uppfattat artikeln så, och jag hänvisar dem till de andra, som känna mig och veta, att jag dels är en kategorisk motståndare till bluffen, dels i allt försöker hålla mitt eget lilla värde inom dess små gränser.

Och så ett tack till alla, styrelsekamraterna, medlemmar och andra, som gjorde min 30-årsdag till ett minne, som jag länge kommer att ha glädje av.

Sedan ett tack till alla denna årgångs medarbetare, frivilliga och ofrivilliga; de hava inte varit legio, ty de hava varit få, men ha arbetat oegennyttigt och många gånger uppoffrande, och storslaget hjälpt mig få årgång 1919 upp till den nivå, till vilken den upphöjts.

Och slutligen ännu ett tack till detta speciella nummers många medarbetare, som slitit för enkronorna och annonserna.

*

Sedan är det bara för mig att överlämna stafetten och tillönska nästa varvslukare god start, uthållighet och kraft till slutspurt. Samt till lika goda pace-makers och lika gott resällskap som jag själv haft.

Det är ett nöje att redigera en tidning som Djurgårdaren, och det skulle vara ett odelat nöje, om det inte tog en sådan kolossal tid i anspråk. Nota bene, om redigerandet skall göras ordentligt. För visso betalas redaktören — det låter förskräckligt illa, då det är frågan om ett ideellt arbete — och betalas med inte mindre än 25 blanka riksdaler, men faktum är att han är underbetald — efter taxa 1919. Och någon stolthet får han minsann inte ha, när det t. ex. gäller att krypa sig till en annons.

Men bort det; det är roligt att förvarande och kommande djurgårdare rista dagens runa, och jag önskar av allt hjärta att alla måtte gå ästad till sitt värv i känslan av att det arbete som utföres aldrig blir bortkastat utan kommer att bära frukt i många avseenden.

Och därmed har jag det obeskrivliga nöjet att överlämna årgång 1919 av Djurgårdaren.

Redaktören.

Legitimationskort.

I anslutning till artikeln Boxning här ovan meddelas, att Ö. S. beslutat utfärda legitimationskort för boxarna, vilka kort komma att utdelas genom sektionsstyrelsen. Endast innehavare av dessa kort äga rätt att besöka klubblokalen under måndagarna och torsdagarna den kommande vintersäsongen.

Överstyrelsen.

Skytte.

Föreningens två återstående mästerskap samt en fältskjutning fingo trots allt rum på 1919 års program. Vilket, lika trots allt som ovan, sektionsstyrelsen till all och stor heder länder.

Fältskjutningen gick den 16 november i samband med Stockholms Skytteförbunds och lämnade följande resultat bland djurgårdarna:

Klass III, guld.

- 1) G. A. Steen 18 träff.
- 2) R. Stare 17 »
- 3) T. Bjursten 17 »
- 4) J. Rudoff 16 »
- 5) R. Jonsson 13 »
- 6) C. Wilhelmsson 12 »
- 7) S. Sanner 11 »

Klass III, silver.

- 1) O. Vahlén 13 träff
- 2) C. A. Lundquist 13 »

Klass I.

- 1) Hj. Skoglundh 12 träff

*

Söndagen den 23 nov. bestego två stycken djurgårdare Saltsjöbadsexpressen för att vid Saltsjöbaden tillsammans med där boende djurgårdare begå de återstående två mästerskapen.

Som gingo under en alldeles överdådigt god stämning och avslutades med ett av fröken Hedjersson charmant anordnat kaffekalas i sportstugan, tillsammans med en flammande stockeldsbrasa. Hjalte Åkerholm påstår, att det var trevligt och glatt, och »att det var skönt att samtidigt med skjutningen få rensa lungorna från lort och andra otrevligheter, som en yngling går och lapar in under veckans lopp». Och vi tror honom så gärna, och beklaga bara att inte ha fått vara med allesammans.

Hedjersson dokumenterade sig som bästa skytt och tog hem båda mästerskapen, i det ena följd av gamle hejaren Nylund och i det andra av den nye skytteentusiasten Skoglundh.

Prislistorna sågo ut på följande sätt:

Skolskjutning 300 m.

- Föreningsmästare:** N. A. Hedjersson 98 p.
 2. Birger Nylund 89 p.
 3. O. Panzar 88 p.

Kammarskjutning.

- Föreningsmästare:** N. A. Hedjersson 50 p.
 2. Hj. Skoglundh 49 p.
 3. B. Nylund 49 p.

Till nästa år är emellertid sektionsstyrelsen så full i den att utlysa tävlingarna i god tid och på ett upptäcktsbart sätt. Så att vi kunna få roligt litet var. Och bli av med stadslorten. Och få kaffe av fröken Hedjersson.

Medlemskort 1920.

De medlemmar, som önska betala sin avgift, erinras om, att medlemskort för 1920 få lösas på expeditionen tisdagar och fredagar kl. 7,30—9 e. m.

Allm. idrott.

En bortglömd djurgårdstriumf.

Söndagen den 2 november gick Stockholms Idrottsförbunds numera varje höst och vår återkommande orienteringslöping av stapeln. Det blev en ansträngande dag för de något mer än 200 startande, men allt gick med precision och helt i det goda humörets tecken, trots att naturens makter gjorde sitt bästa att förstöra det.

Starten gick halvannan kilometer söder om Huddinge vid Wiggstaberger. Klass I (old-boys) löpte härifrån till Fagersjö—Bandhagen och Enskede, under det att klasserna II och III (militärer resp. civila seniorer) löpte en längre sträcka: Wig-

gestaberger—Nytorp—Stufsta anhalt—Fagersjö—Bandhagen och Enskede; den förra sträckan var c:a 10, den senare 13,5 km. fågelvägen. Största svårigheterna erbjöd sträckan Stufsta—Fagersjö, där också de flesta orienteringsfelen begingos. Banan blev i realiteten för de flesta cirka 18 km. och därutöver, vilket för övrigt framgår av tiderna.

Djurgårdarna skötte sig utmärkt och skydde inga svårigheter för att gå senaste vägen. Flera av våra löpare föredrogo att ge sig i det iskalla vattnet i ån vid Magelungen, i stället för att göra någon kilometers avvikelser ur kursen och komma torrskodda över, en högfärd, som de nog hade fått ångra, om inte löjtnant Killander, den där ock mästertligt arrangerat hela tävlingen, tänkt härpå

och vid målet i Enskede folkskola ordnat med bad för alla.

I klass I erövrades av Djurgården 1:a lagpris samt i klass III 4:e, alldeles oväntat förresten och därför så mycket kärrare. I övrigt hänvisas till prislstan.

Klass I A. (äldre oldboys) 4) B. Tandberg 1.53,21; 5) A. Schörling 2.09,50.

Klass I B. (yngre oldboys) 1) K. Sundholm 1.26,24; 2) S. S. Karlsson 1.36,32; 3) O. Tandberg 1.39,31. **Lagpris** 1) Djurgårdens I. F. 8.45,39.

Klass III. (seniorer) 10) O. Wiklund 2.10,35; 18) A. Isaksson 2.15,25. **Lagpris** 4) Djurgårdens I. F. 12.51,08.

Det var summa 11 startande djurgårdare, varav 6 blevo pristagare!

N:o 259.

L Ä S

P Ö K

M Ö B L E R

av finare och enklare slag utföras på beställning.

R E N O V E R I N G

av antika möbler samt ompolering och boning.

B U T I K S I N R E D N I N G A R , B Y G G N A D E R

och för övrigt allt vad till yrket hörer utföras till humana priser av

O . B . H A N S S O N S

RENSGATAN 16. — SNICKERI. — Allm. T. 260 12.

D J U R G Å R D A R E !

B O X B O L L A R , B O X H A N D S K A R , G Y M N A S T I K A P P A R A T E R

SAMT ALL ÖVRIG

S P O R T M A T E R I A L

BÄST OCH BILLIGAST HOS
RIKS 310 41. ALLM. 104 25

Bröderna Sandströms Sportaffär

BIRGERJARLSGATAN 23
Djurgårdsrabatt 10 %

I d r o t t s m ä n !

Gynna det bolag som gynnar idrotten
och avsluta Edra försäkringar i

G L O B U S

genom *Sam Lindqvist*, Nord Assurans, Birgerjarlsgatan 19
Djurgårdare R. T. 318 35 — 106 62. Sthlms 213 69

L

Ä

S

DJURGÅRDARE!

Samla Edra

IDROTTS-FOTOGRAFIER**HERZOGS AMATÖRALBUM**Försäljas i varje välsorterad Bok- och
Pappershandel eller Fotografiskt magasin.

P

Ö

K

**HUVUDET
PÅ
SPIKEN**TRÄFFAR DU, OM DU KÖPER
DIN HAMMARE HOS**Alg. Nilssons**
JärnaffärBirger Jarlsgatan 29, Sthlm.
Riks 90 52. Allm. 53 70.**WESSLINGS**LEVERERADE ALLA DE FÖR-
TRÄFFLIGA VARORNA TILL
VÅR SENASTE**BASAR.**Denna firmas värdefulla och in-
tressanta "Rådgivare för basar-
anordnare" erhålles fritt.

Adressen är:

Wesslings Kortvaru-Aktiebolag
Kornhamnstorg 49, STOCKHOLM.**RING UPP
PÅ
TELEFON**OM DU VILL HA SKIDOR
OCH TILLBEHÖR.**Birg. Nylund**
SaltsjöbadenExpert på skidvallning
SAMTRAFIK Saltsjöb. 10 81.*Uppskjut
inte att slå ett slag å**Reginas
Bowlingbanor*
*Drottninggatan 44-46.*OM DU VILL TRÄFFA IDROTTS-
KAMRATER SÅ GÅ ALLTID TILL**FEITH'S***Strandvägen 1, Drottninggat. 40*
*Hornsgatan 1 ∴ Sveavägen 21**Gedigna
Guld- och Silverarbeten**Juvelerare*
O. B. Sjögren
Drottninggat. 80, (hörnet av Kungsgat.)

FENIX'

Kägelbanor**Besök dem!** Ad. Fred. Kyrkog. 10
(linje 1, grön, stannar).Lördagar **STUVAR**av **Dam-, Herr- & Barn-tyger.**
LIGNERS KLÄDESHANDEL
STUVAVDDELNINGEN
SALVIIGRÄND 7 (hörnet av Myntg.)
(nedanför huvudaffären)

Juvelerare

O. B. Sjögren
Drottninggat. 80 **Sportpriser**
Hörnet av Kungsgat.)**BOESËNS
FOTO-MAGASIN**

GREVTUREGATAN 1

kopierar man bäst,
framkallar fortast,
förstorar billigast.**FÖRSÄKRINGS-KOMPANIET.**Generalagentur för
— HANSA —

Hamngat. 13, 2 tr.

R. T. 31550 - A. T. 1019

Förmedlar alla slag
av försäkringar

Ombud i D. I. F.: C. G. SWANBERG

Till

**SÖDERBERGS
KONDITORI**

HAMNG. 36, BIRGERJARLSG. 3

skall man gå o. frukostera,
luncha o. supera.
Där är treffligt, gott o. billigt

HANSA

FÖRSÄKRINGSRÖRELSE

Aktiekapital & reservfond
Kr. 6.000.000

Aktiebolaget

CARL W. PETERSÉN

Herkulesgatan 4 - Stockholm

Telefoner: RIKS 14 28, 123 54, 230 82 - STHLM 118 87.

Telegramadr.: "VOLT GAS"

Engroslager av:

Elektrisk Installationsmaterial :: Belysningsarmatur :: Glas

*Alla Djurgårdare
ekipera sig bäst
och fördelaktigast
hos*

Paul U. Bergströms A/B
DROTTNINGGATAN 74-78
STOCKHOLM

VID MÅLET

för erhållande av förstklassiga Artiklar till
**VINTERSPORT, BOXNING,
FISKE, JAKT och SKYTTE**
är Ni först då de inköpas hos

Mauritz Widforss' H.-A.-B.
— Kungl. Hovleverantör —
Klarabergsgat. 31, Drottninggat. 88, Götgat. 11

Hovjuvelerare

HALLBERG

Stockholm - Drottninggatan 6

Filialer i: _____

GÖTEBORG, MALMÖ, UPPSALA,
ESKILSTUNA, SUNDSVALL,
JÖNKÖPING och KARLSHAMN.

Sveriges förnämsta Skidlöpare
använda alltid

SKIDOR

från

**Bröderna Sandströms
Skidfabrik.**

GÖTGATAN 100 - STOCKHOLM.

Försäljningslokal: Birgerjarlsgatan 23.

**Fotbollar - Målvaktshandskar
Tennisbollar - Golfbollar
Boxhandskar - Boxbollar m.m.**

av mina välkända engelska fabrikanters tillverkningar hemkomna. Order emottagas tacksamt.

PER LANGBORG

H. K. H. Kronprinsens Hofleverantör

IDROTTSMAGASINET

5 Birger Jarlsgatan, Stockholm.

Katalog utkommen.

Djurgårdare!!

Ni köpa Edra idrottsartiklar
bäst och billigast i

**A.-B. Ruben Gelbord, Sportaffär,
11 Sibyllegatan 11**

Blå linje stannar utanför.

Allm. Tel. 89 98.

Riks Tel. 89 98.